

## 4<sup>de</sup> zondag van Pasen: roepingenzondag

Joh. 10, 27-30

Als tegenwoordig ergens het woord “priester” valt, dan volgt er gewoonlijk ook direct een ander woord: ‘weinig’. Er zijn inderdaad minder priesters, ze worden steeds ouder, en de aanwas door priesterroepingen is gering. Op deze roepingenzondag worden we uitgenodigd om daarover na te denken en met dieper geloof te kijken naar dat probleem.

Waarom hebben we eigenlijk priesters nodig? Het antwoord gaat vaak de kant uit van “wat doet de priester?” Wie zal anders instaan voor de verkondiging, voor de liturgie en de sacramenten? Wie zal anders in Christus’ naam de gemeenschappen leiden? Daarvoor zijn inderdaad priesters nodig.

Maar is dat de diepste reden? Is het zo dat, zoals er personeel nodig is voor de post, de spoorweg, het onderwijs en de gezondheidszorg, er ook mensen nodig zijn voor de sector godsdienst? Nee, de priester is méér dan wat hij doet. In een priester komt de Christus zelf onder ons aanwezig op een heel eigen manier; in hem spreekt, viert en handelt Jezus zelf. Niet omdat de priester beter zou zijn of heiliger dan de anderen, maar omdat hij onverdiend tot die dienst werd geroepen. Zoals Jezus tijdens zijn leven onder de grote groep van zijn volgelingen er twaalf uitkoos om Hem van dichtbij te volgen en aan zijn zending deel te nemen, zo doet Hij nu nog: binnen de grote gemeenschap van de gelovigen, kiest Hij er enkelen aan wie Hij zijn dienstwerk op een bijzondere manier toevertrouwt. Een priester is in die zin de eerste die de taak of de plicht heeft Jezus in zijn doen en laten concreet handen en voeten te geven, erfahrbaar te maken. Een hele mooie roeping, maar tegelijk ook heel moeilijk. Priesters zijn daarmee niet méér dan de overigen, maar in zekere zin wel anders. En de Kerk kan niet zonder.

Maar wat dan doen om priesters te krijgen? Het is Jezus zelf die het antwoord geeft: Hij bidt tot zijn Vader. “De oogst is groot, sprak Hij, maar arbeiders zijn er weinig. Vraagt daarom de Heer van de oogst arbeiders te sturen om te oogsten”. Als Jezus het al aan zijn Vader heeft moeten vragen, hoeveel te meer dan wij? Want priesters kunnen we niet maken, we moeten ze krijgen. En ge krijgt niets, als ge niets vraagt. Het gebed om nieuwe priesters is niet zomaar iets wat er best bijkomt: het is onmisbaar en eerst.

Maar dat is niet alles. Priesters komen voort uit gemeenschappen en in de eerste plaats uit een gezin. Ze zijn als de vruchten aan een boom, en er komt geen vrucht als er geen bloei aan voorafgegaan is. En wanneer “bloeit” een gemeenschap? Wanneer bloeit een gezin? Als ergens de “passie” leeft voor de Christus, als ouders en hun kinderen “iets hebben met Christus”, waar men niet alleen graag óver Hem spreekt, maar ook mét Hem: daar kunnen roepingen komen. Met andere woorden: het probleem van de roepingen is dus net zo goed een probleem van de parochies en de gelovige gezinnen.

Als er in een parochie in 20 jaar geen één nieuwe vrijwilliger bijkomt, dan kunt ge u daar grote vragen bij stellen: dat is niet normaal. Maar hetzelfde geldt

eigenlijk voor een parochie waar in geen 40 jaar nog een roeping uit voortgekomen is, of een bisdom waar in geen 5 jaar nog een priester gewijd is: ook daar is iets niet in orde.

Roepingenzondag en de aandacht die de Kerk vandaag wereldwijd vraagt voor de priesterroepingen is niet bedoeld om de priesters daarmee tot een “betere klasse” te verheffen. De tijd dat ge door priester te worden een aanzienlijke stijging maakte op de sociale ladder is al lang voorbij: een priester staat niet “boven” de mensen. Maar omgekeerd staat hij er ook niet “onder” in die zin dat hij gemist zou kunnen worden. Als het goed is staat hij “tussen” zijn mensen. En zoals we in de parochie regelmatig op zoek gaan en een beroep doen op mensen om zich in te zetten, zo moeten we ook durven vragen, bidden voor priesters en roepingen, vooral in een tijd dat we steeds machtelozer worden om de openvallende plaatsen te vullen. Want, om het met de gevleugelde woorden van een confrater te zeggen: “Een Kerk zonder priesters is als een café zonder bier”.

Amen.

*Johan Goris, pastoor*